

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5209/2019
24.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Станисављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6955/2018 од 10.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6955/2018 од 10.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6955/2018 од 10.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6955/2018 од 10.04.2019. године ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 18093/17 од 18.07.2018. године којом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати износ од 870.000,00 динара, делимично одбијен тужбени захтев за накнаду штете у износу преко досуђеног, а до траженог износа од 2.088.000,00 динара и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 55.125,00 динара. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у одбијајућем делу, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом члана 26. став 3. Закона о рехабилитацији („Службени гласник РС“ број 92/11) и члана 200. Закона о облигационим односима обавезана је тужена да тужиоцу, као рехабилитованом лицу, на име правичне накнаде нематеријалне штете за душевне болове због неосноване осуде и лишења слободе, исплати износ од 870.000,00 динара, док је преко наведеног износа до траженог износа од 2.088.000,00 динара тужбени захтев одбијен, као неоснован. Одлука је донета након што је суд узео у обзир све околности конкретног случаја, а пре свега углед који је тужилац као оштећени раније уживао у својој средини, породични и друштвени статус, однос средине према њему после лишења слободе, тежину и природу кривичног дела који су му стављени на терет, време трајања и услове лишења слободе, могућност запослења и све друге околности које су утицале на природу, тежину и трајање душевних болова и патњи.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, пре свега да је примарна морална сатисфакција остварена доношењем одлуке о рехабилитацији тужиоца и уклањању из правног поретка ништавих судских одлука, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.11.2017. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 119,6664 динара. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 1.218.000,00 динара што представља динарску противвредност 10.178,30 евра. Првостепена пресуда донета је 18.07.2018. године. Другостепена пресуда донета је 10.04.2019. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић